

LA PARÀBOLA DE L'HOME RIC I EL POBRE LLÀTZER

Benvolguts diocesans:

En l'evangeli de Sant Lluc trobem una preciosa paràbola, que ens convida a la reflexió, la de l'home ric (de qui no es diu el nom, però que solem cridar Epuló) i la d'un captaire anomenat Llàtzer. Mentre que el ric viu en el luxe, vesteix de porpra i banquetreja cada dia, el pobre Llàtzer, ple de nafres i sense socors, espera a la porta per a alimentar-se amb les engrunes que cauen de la taula del ric. Entre aquests dos homes no hi ha cap comunicació. La porta de la casa del ric està sempre tancada al pobre; mentre un viu en l'abundància, l'altre està famolenc, prostrat i nafrat. Jesús diu que quan aquell home ric va morir, va ser condemnat als turments, mentre que el pobre va ser portat pels àngels al cel.

El més sorprenent de la paràbola és que el ric ni tan sols s'adona que Llàtzer està a la seva porta reclamant la seva ajuda. La seva vida d'egoisme i malbaratament l'ha tornat insensible davant la desgràcia aliena. Com explica el Papa Francesc: "Llàtzer, que reposa davant la porta, és una crida vivent al ric per a recordar-se de Déu, però el ric no acull la crida. Serà condemnat per tant no per les seves riqueses, sinó per a ver estat incapaç de sentir compassió per Llàtzer i socórrer-lo" (Audiència 18-5-2016). La paràbola no diu que l'home ric fos dolent. Segurament era un home religiós (perquè es reconeix com a fill d'Abraham), però tenia cecs els ulls de la seva ànima per a veure la desgràcia dels altres.

Aquesta paràbola denuncia amb força la contradicció d'un món que conté immenses riqueses, però queden en mans de pocs. Llàtzer és un símbol dels pobres de tots els temps, que són ignorats i menyspreats pels opulents. Lamentablement són moltes les persones i institucions que es comporten com si els pobres no existissin, que són cecs davant el dolor aliè. Cadascun d'ells és una crida de Déu perquè ens compadim dels més pobres.

El missatge més important de la paràbola és que ignorar al pobre és menysprear a Déu. Si no obrim el cor als més pobres, no podem demanar a Déu que sigui misericordiós amb nosaltres. Quan falta la nostra misericòrdia amb els altres, no hi ha lloc en el nostre cor per a Déu.

Hem d'estar molt atents, perquè la societat de benestar en què vivim pot provocar-nos ceguesa davant els altres i llavors els més vulnerables deixen de tenir un rostre i de ser una crida per a nosaltres. Cada persona és un do i mereix el nostre acolliment, respecte i amor. **P r e c i s a m e n t** quan obrim el cor als germans, el tenim disposat per a acollir l'amor de Déu.